

Autor: Frank Salter

Špatná úroveň analýz australského ustoupení od tradiční asimilační imigrační politiky dosáhla svého vrcholu v podobě současného přívalu článků z per renomovaných komentátorů. Návrh dne zní – otevřené hranice a neomezená imigrace bez ohledu na ostatní faktory kromě bezpečnosti. Mnoho Australanů se s tímto přístupem neztotožňuje a považuje jej za absurdní. Naneštěstí však podklad pro vládní strategie od 70. let nezohledňuje takřka nic jiného než ekonomická kritéria.

Mirko Bagaric (1), profesor na právnické fakultě na Deakin University, se staví za neomezenou imigraci z nejchudších zemí světa do těch nejbohatších, jež má být nejlepším prostředkem na snížení chudoby třetího světa. Těm, kdo aplikují biologické koncepty a metody na studium lidské společnosti, se jeho článek zpočátku mohl jevit coby příjemné překvapení, neboť zohlednil dva pravdivé argumenty mající co dočinění s lidským etnocentrismem: „**Většina stále dává přednost lidem svého vlastního druhu a ostatní kultury jí nejsou příjemné**“ a „**Vše je zapsáno v lidské DNA.**“ (2) Od tohoto bodu však autor článku jakoby opomenul, že lidé jsou vyvinutým živočišným druhem se svým vlastním zájmem o přežití. Prof. Bagaric povrchně zmiňuje tři zájmy, jež by mohly být ovlivněny otevřením hranic; jedná se o materiální prosperitu, národní bezpečnost a kulturní tradici – té se věnuje ze všeho nejvíc. Spoustu dalších aspektů však vůbec nezmiňuje.

Neomezená migrace poškozuje australské národní zájmy způsoby zdokumentovanými ekonomy, sociology a představiteli dalších vědních disciplín. Velká část těchto negativních jevů je vyvoditelná z jevu zvaného „dysfunkce diverzity.“ Jedná se především o rostoucí nerovnost v rámci výjimečně nespravedlivé etnické stratifikace. **Nikdo nechce být ovládán příslušníky odlišné etnické skupiny ani vidět své vlastní lidi se mít hůře nežli ostatní.** Výsledkem pak bývá vztek nebo pohrdání, záleží na úhlu pohledu.

Diverzita rovněž bývá spojována s omezením demokracie, zpomaleným ekonomickým růstem, úpadkem sociální soudržnosti, rostoucí korupcí a zvýšeným rizikem občanského konfliktu. (3)

Ztráta sociální soudržnosti souvisí s empatií. Vidíme zde neschvalování chování ptáků slétajících se do hejna, což je biologický jev, který musí být brán v potaz. (4) Vzrůstající diverzita v rámci lidských společností má tendence lidi rozdělovat, ti si pak musejí hledat útočiště v individuálních aktivitách (například v zaměstnání) nebo v lůně etnických komunit. Praktické dopady následně zahrnují úpadek veřejného altruismu a pospolitosti, jenž se odráží v poklesu občanského dobrovolného aktivismu, vládních příspěvků pro staré a nemocné, veřejné zdravotní péče (5) a vzájemné důvěry všeobecně. (6) **Etnická diverzita jde ruku v ruce s nedostatkem demokracie směrem vedoucím k občanské válce.** (7) V globálnějším měřítku má i negativní vliv na efektivitu vládnutí a prosperitu. (8)

Síla argumentů nahromaděných prostřednictvím výzkumů ve vícero vědních disciplínách naznačuje, že masová imigrace je pro bohaté země katastrofou. Některé z těchto výzkumů si získaly slušnou publicitu, a i v Austrálii.

Sluchu si ovšem zaslouží i některé filosofické argumenty.

Jednostranný důraz kladený na chudobu třetího světa považuji za pochybný, speciálně když se jedná o dílo deklarovaného morálního univerzalisty. Je sice pravdou, že chudoba těch, jimž se podaří emigrovat na bohatý západ, se notně sníží, nemají ovšem i národy rozvinutých zemí své specifické zájmy (například ekologickou udržitelnost a přežití národa), jež by přílivem miliónů cizinců utrpěly vážné trhliny? Neměly by naopak globální problémy být řešeny pomocí optimalizace zájmů narozdíl od situace, kdy jedna populace žije na úkor druhé? Neměli bychom snad usilovat o východiska výhodná pro všechny?

Z globálního pohledu čelí lidstvo jako takové vážnému nebezpečí přelidnění zeměkoule. Jak podotkl ekolog Garrett Hardin, **když dovolíme chudým zemím s vysokou mírou porodnosti expedovat populační přebytky do oblastí s nižší porodností, omezíme tím jejich vlastní snahy vyřešit své populační problémy například pomocí boje proti chudobě a nedostatečnému vzdělání žen.**

Dalším filosofickým problémem je Bagaricovo srovnávání provinciální omezenosti s morálně zavrženímhodným rasismem. Tento argument rozhodně není pravdivý, zejména pak proto, že „rasismus“ nemá žádnou oficiálně uznávanou definici a více než cokoli jiného slouží jako ideologická zbraň v rámci argumentace ad hominem. Slouží více jako nástroj nenávistných výlevů nežli jako prostředek rozumu. Pokud se skutečně nelze vyhnout užívání tohoto termínu, měl by být vyhrazen pro vyjádření a akty etnické agrese, jeho použitím by naopak neměla být denunciována vyjádření společensky pozitivních citů vlastních každé lidské společnosti.

Zadruhé, názor, že preference vlastních lidí je nemorální, ignoruje univerzální zájem, jenž všichni sdílíme v rámci dílčích vztahů. Dá se říci, že celému lidstvu je vlastní sdílení partikulárních zájmů, jež vedou k rozvoji sociálních preferencí. Bylo by nepřirozené nepreferovat lidi svého vlastního druhu počínaje rodinou. Celkově vzato jsou takováto výběrová kritéria morální. **Vychovávání a starání se o své vlastní děti, intuitivní výběr přátel a chování vřelých citů ke své vlasti nemůže být srovnáváno s nenávistí k**

ostatním. (9) Liberální společnost povolující vyjádření těchto běžných citů se jen ztěží dá označit morálně podřazenou té, v níž její elitní složky kárají a trestají vlastní občany za touhu žít ve své vlastní zemi.

Univerzalita dílčích parochiálních zájmů je v rozporu s tvrzením profesora Bagarice, který uvádí: „V průběhu celé lidské historie zde bylo jen málo migračních omezení... Relevantním důvodem (pro omezení imigrace) nemůže být místo narození daného jedince. To je jen šťastná, nebo nešťastná náhoda.“ Antropologická realita nám však ukazuje pravý opak: až do doby před několika málo desetiletími se každá společnost snažila omezovat masovou migraci na permanentní bázi. Lovci, sběrači, primitivní zemědělci, farmáři a pastevci, ti všichni si vyhrazovali právo na určité území, které si následně zuřivě bránili. Životní partneři se hledali především v rámci etnicky definovaných skupin hovořících specifickými místními dialekty. Psychologické motivace pro takové jednání tkví v mechanismech sociální identity, kolektivismu, výběru na základě podobnosti, přirozeném poznávání lidských druhů a racionálním výběru. (10) Evoluční důvody teritoriality a etnocentrismu u lidského pokolení leží již v samotném bytí člověkem, ostatně podobně je tomu i u opic. A z evoluční perspektivy, jež počítá jen s omezenou schopností všech světových teritorií pojmout na svém území určitý počet lidí, **je neadaptabilní připustit, aby vlastní rodová linie, rodina, klan nebo etnická skupina byla nahrazena jinou.** (11)

Životní zájem, jež všechna společenství nalézají v kontrole nad určitým územím, rovněž vyvrací domněnku, že národní bezpečnost se myslí výhradně ochrana jednotlivých občanů před útoky prostřednictvím nepouštění imigrantů s napojením na teroristické struktury, jak je tomu praktikováno v případě turistů. Narozdíl od turistů totiž imigranti ovlivňují identitu a soudržnost hostitelské společnosti. Všechna společenství mají svůj vnitřní zájem na uchování národní suverenity, jež zahrnuje kontrolu nad územím, z níž pak vyvěrá vůle bránit takové území před jeho vyvlastněním. Když například pozveme celý svět do tak prosperující země, jíž je Austrálie, bude to mít následek postavení Australanů na druhou kolej v jejich historické domovině.

Závěrečnou filosofickou otázku, jíž hodlám probrat, je tvrzení, že otevřené hranice jsou v souladu s liberálním myšlením stavějícím na tom, že každý člověk na světě má totožná práva. Problém spočívá v tom, že jednotlivá práva se mohou do sebe vzájemně zasahovat nebo se i popírat, což přímo dokládá i teze, že nikomu by nemělo být povoleno zasahovat do něčích práv. Argumenty postavené na zájmech se vyznačují stejným problémem, mají ovšem výhodu v tom, že vyvracejí ze základů celou hromadu abstrakcí. Ale zpět k věci. Otec moderního liberalismu, John Stuart Mill, ačkoli je z celkového pohledu řazen mezi univerzalisty, kteří své žáky odrazovali od přírodních věd, byl natolik obeznámen se zákonitostmi tohoto světa, že se počítal mezi liberální nacionalisty:

„Kdekoli existuje národnostní sentiment v jakékoli podobě, je prvořadým důvodem pro sjednocení jedinců dané národnosti pod stejnou vládou, jež bude složena z osob pocházejících z jejich řad. Těžko nalézt oprávněnějšího zájmu jakéholi složky lidského organismu než toho na určení, s jakými kolektivními entitami se hodlá

sdružovat.“ (12)

Mill rovněž napsal:

„Ustavení svobodných institucí je takřka nemožné v zemi složené z lidí odlišných národností. Mezi lidmi postrádajícími smysl pro pospolitost, a speciálně v případě, že hovoří odlišnými jazyky, nemůže existovat jednotná veřejná vůle, potřebná k výkonu vládních pravomocí.“ Mill není tím, kdo by k věci řekl poslední slovo, demonstruje ovšem, že argument stavějící na právech, nemusí logicky zahrnovat otevřené hranice. (13)

Závažnost jednotlivých dílčích argumentů v otázce otevřenosti hranic pak dává podnět ke kladení dalších otázek. Jak je může být výše zmíněný výzkum ignorován bez jakékoli zmínky profesionálním akademikem ve věku Googlu? Jednotliví vědci jsou technicky zodpovědní za literární tvorbu opírající se o jejich výzkumy. V tomto konkrétním případě však můžeme vzít v potaz polehčující okolnost celkového stavu sociálních věd v Austrálii i jinde na světě. Ani tři týdny poté, co článek profesora Bagarice spatřil světlo světa, jsem nenarazil na jeho akademické vyvrácení. **SMH** nepublikovala jedinou odpověď od profesora, který by poukazoval na viditelné empirické omyly, vědecké poklesky, nepřesný a pobuřující jazyk. Nezaregistroval jsem ani žádnou bouři profesionálních odsouzení ze strany kolegů nebo médií, ani žádné hromadné dopisy zaslané tisku obražující důvěryhodnot Deakinovy univerzity nebo humanitních či sociálních věd. Nic jsem nezaslechl ani v rádiu nebo v televizi. Online komentáře byly ve velké většině kritického rázu a působily přesvědčivě, žádný z jejich autorů se však neidentifikoval jako akademik. Vypadá to tedy, že zatímco běžní občané si uchovali zdravý rozum, ze strany intelektuálů se nedočkáme ničeho než zlověstného mlčení.

Mike Steketee, protřelý žurnalista jednoho z australských listů (14), však viditelně Bargaricovým názorům oponuje. Rovněž tak polemizuje s Chrisem Bergem (15), dalším z výzkumníků Institutu pro veřejné záležitosti, který prosazuje podobné důvody pro neomezenou imigraci. Steketee píše, že obhajování otevřenosti hranic je sice dobře myšlené, avšak způsobilo by chaos, aniž by jej ovšem autor specifikoval. Dobrý úmysl? Souhlasí s s Bargaricem a s Bergem v tom, že otevření všech bran do široka by bylo etické a redukovalo by chudobu třetího světa. Ve světle univerzálních lidských práv by takový počín byl dobrou věcí: „Věříme ve stejná práva jednotlivců, bez ohledů na to, kde žijí. Želobu se však do cesty staví demokratický princip. Voliči by odmítli rozložení národních států a instalaci světové vlády. Stále podporují (nemorálně) tvrdé zacházení s lidmi připlouvajícími na vrátkách bárkách. Pan Steketee se domnívá, že i přes prokázané obohacení společnosti ze strany imigrantů si Australané stále přejí uchovat „kontrolu nad svým vlastním osudem,“ což implikuje, že rozumná voličská obec by přijala mnohem větší přísun imigrantů.

Zdá se, že Steketee není s Bagaricem a Bergem v rozporu v sociálních a etnických otázkách, s oběma totiž souhlasí, že volný pohyb osob přes hranice je ideální. Jediný jeho nesouhlas s

jejich myšlenkami plyne z důrazu na společenské vztahy a tempo transformace, jež je politicky udržitelné.

Bergův článek představuje radikálně libertariánské stanovisko, jež se neobtěžuje zabývat kolektivními zájmy. Naopak se výhradně zaměřuje na morální imperativy, konkrétně pak zmiňuje ten, že „všichni lidé mají stejnou morální hodnotu bez ohledu na to, kde žijí.“ (str. 1) Rovněž pak podtrhuje výhody imigrace pro imigranty samotné. Následující úryvek vyjadřuje podstatu jeho zbývajících argumentů:

„Imigrace ovšem prospívá i rozvinutému světu. Je dobrá pro ekonomiku – z přistěhovalců se stávají podnikatelé a majitelé obchodů, zaměstnanci a zaměstnavatelé, konzumenti a výrobci. Více lidí značí více tvořivosti, více příležitostí a více kultury. Migranti s sebou přinášejí schopnosti, znalosti a mezinárodní kontakty.“ (str. 3)

Jelikož Berg nerozlišuje imigranty podle úrovně dosaženého vzdělání nebo místa původu, každá věta z výše zmíněného úryvku je buďto otevřeně chybná, což mohou doložit dostupné výzkumy, anebo přinejmenším sporná. **Imigranti ze zaostalých zemí nepředstavují výhodný artikl pro rozvinuté země, ačkoli některým zaměstnavatelům mohou přinášet výhody prostřednictvím omezení mzdových nákladů.** (16) Nerovnost roste. Ve Spojených státech imigrace z třetího světa způsobuje rozšíření celkové ekonomiky země, nicméně snižuje příjem na hlavu každého obyvatele. Právě tento druhý aspekt ovlivňuje životní úroveň. Přistěhovalci z rozličných kultur se dramaticky odlišují v dosažených studijních výsledcích a míře podnikavosti, což se týká celých jejich generací.

Profesor Bagaric na koncept národa pohlíží mezi prsty jak na otevřeně rasistický. Berg se zase vyjádřil, že „na národních hranicích nebo národech jako takových není opravdu nic zvláštního.“ Je to opravdu odvážné tvrzení, jež ovšem odhaluje, že směšuje pojmy státu a národa, čímž ignoruje základní a důležité rozlišení. (17) Jádrem národa představuje určitá etnická skupina žijící na svém domovském území, sdílící jednotlivé kulturní elementy a komunikační prostředky. Národ bez svého vlastního státu může existovat, příkladem budiž například Kurdové. Většina států se také neomezuje na území obývané jedním národem. Všechny národní státy byly vybudovány okolo jeho zakladatelského etnického jádra. (18) Avšak i přes tuto neznalost je Berg natolik v realitě, když napsal: „Národ je nejprůhodnějším mechanismem zajišťujícím existenci základních aspektů svobody.“ (str. 4) Pravda pravdoucí, **není to tedy samo o sobě důvodem pro libertariány a všechny, jimž leží na srdci ochrana lidských práv, aby ochraňovali národní integritu?**

Intelektuální ticho obklopující koncept národa se nejzřetelněji ukazuje, když se Berg diví, proč se jinak přesvědčený libertarián Murray Rothbard domnívá, že kulturu lze chránit pomocí omezování imigrace. (str. 6) V této souvislosti cituje jedno z jeho odůvodnění: „Po rozpadu Sovětského svazu začalo být jasné, že etničtí Rusové byli nabádáni k přesunu do Estonska a Lotyšska za účelem zničení kultury a jazyků těchto národů.“ Není to špatný argument. Může

být podpořen i pomocí příkladů užívajících demografických zbraní, jako v například v případě Číňanů v Tibetu nebo Indonésanů v západním Irianu. Je však poněkud neobvyklé, že Berg Rothbergovu citaci ponechává bez komentáře. Vypadá to, že užité pojmy „etnický“ a „zničení kultury a jazyků“ vůbec nevzal v potaz. Jsou ovšem reálné. Australští **tvůrci veřejného mínění by měli mít na paměti, že etnický nacionalismus je stále mocnou silou, jež rozkládá státy a impéria, a zároveň formuje nové národy**. Jako příklady z relativně nedávné minulosti může posloužit například rozpad Sovětského impéria a Jugoslávie v 90. letech 20. století. Když je lidu dáno na výběr, hlasuje pro takové politické koncepce, které z něho učiní nebo mu zaručí status etnické většiny. Výsledkem pak je, že postupující demokratizační proces vytváří relativně homogenní malé státy se zvyšujícím se sociálním kapitálem, fungující vládou, nízkou korupcí, větším množstvím demokracie a vyšším ekonomickým růstem. (19) Proč by tedy libertarián chtěl otevřené hranice? **Proč by se chtěl někdo stát menšinou ve své vlastní zemi?**

Mimochodem, k Rothbardovu excelentnímu důvodu k obraně kulturní integrity národů se dají přidat i mnohé další. Všechny výhody relativní homogenity (a tím i asimilace a rozumně omezené imigrace) dokumentované na výše zmíněných příkladech náleží národům, nikoli multietnickým státům. Rothbardovy názory lze ovšem ještě rozvinout. Sověti se pokoušeli rusifikovat Estonsko a Lotyšsko ve snaze o získání kontroly nad těmito územími. Předpokládaly, že menšiny etnicky ruského původu si zachovají vlastní identitu, odlišnou od místních národů. Jelikož se tyto národní komunity zmenšily a staly se jen jedněmi z mnoha navzájem bojujících národnostních skupin na daném území, jejich národní identita byla nahrazena koncepcí multietnického státu a jejich schopnost řídit své vlastní záležitosti se výrazně snížila. A právě na tohle narážel Rothbard. Když by tato politika přežila vládu Sovětů a demografická transformace trvaly dostatečně dlouho, původní národy by zahynuly. Na jejich troskách by možná povstaly nové, nicméně by to vyžadovalo delší čas a nikdy by plně nenahradily to, co by bylo z původních národů ztraceno.

Zmíněné dva články, jeden z pera významného publicisty a druhý od výzkumníka v rámci respektovaného think-tanku potvrzují dojem, že pokřivené standardy analýz majícími za cíl obraňovat politiku otevřených hranic nejsou žádnou anomálií, naopak jsou hluboce zakořeněny v elitních patrech australské politické kultury. Problém tkví ve vlivné tradici, jež velmi pevně zapustila kořeny na univerzitách a v rámci intelektuální třídy jako takové.

Jak je jen možné, že tolik vědců ignoruje dohledatelné znalosti o lidské podstatě a zájmech? Třicet devět australských univerzit zaměstnává tisíce docentů a profesorů zabývajících se relevantními vědními disciplínami. Kterýkoli z nich by měl být schopen odhalit jednotlivé faktory otevření státních hranic. I student prvního ročníku sociální antropologie by měl vědět, že hranice by měly být otevřeny jen v nezbytné míře nutné k doplnění úbytku obyvatelstva. Studenti politologie a sociologie by měli alespoň v hrubých rysech znát hlavní důvody pro a proti diverzitě. Jak tedy máme rozumět tomu, že tyto troufalé výroky v článcích, jež jsem komentoval výše, zůstaly nepovšimnuty? **Co se tedy na našich univerzitách učí?**

Zhruba před sto lety sociální vědy podaly žádost o rozvod s vědami přírodními. (20) Opětné směřování počalo v 70. letech 20. století, ovšem sociologie, politické vědy, značná část

antropologie a většina humanitních věd zůstaly stranou. Když k tomu přičteme politickou profilaci těchto disciplín, jež hraje důležitou roli v jejich doktrinálním odmítání biologie, není pak vůbec překvapivé, že z profesorských řad se nesetkáme s žádným odsudkem tohoto utopistického socialismu ve své nejnaivnější formě. Svět idejí je totiž naopak arénou, v níž diverzita představuje nesmírnou výhodu, zatímco homogenita prokazatelně snižuje standardy.

Důkazy vyvracející oprávněnost požadavku na otevření hranic se rovněž týkají i rozsahu a diverzity existující imigrační politiky. A každá politika, jež ohrožuje ekologickou udržitelnost, zvyšuje diverzitu nebo směřuje k porobení hlavní etnické skupiny v zemi, je automaticky podezřelá. Tento trend začal probíhat již o několik let dříve, než historik Geoffrey Blainey v polovině 80. let varoval, že imigrace z netradičních asijských zemí se vymyká kontrole. (21)

Dochází k etnické stratifikaci. Australští Aboriginci zůstávají ekonomicky deprivovanou třídou a v mnohých imigrantských komunitách registrujeme vysokou úroveň nezaměstnanosti. Anglosasští Australané, stále tvořící okolo 70 procent populace, v současnosti čelí nepřiměřenému vytěsňování z nejrůznějších profesí a manažerských pozic asijskými imigranty a jejich dětmi. (22) Situace je dramatická především ve výběrových školách, jež představují odrazový můstek pro univerzitní studium a lukrativní zaměstnání. **Etnocentrismus není rozhodně jen chorobou bílých, důkazy totiž hovoří o tom, že imigrantské komunity chovají vůči Angloaustralánům záštiplné pocity, haní jejich kulturu a jejich oprávněnost coby ústředního kulturního elementu v zemi.** (23)

Demokratickému procesu jako takovému je efektivně zabraňováno, aby napravlal chyby vyplývající z nezdravého přístupu k imigračním otázkám z důvodu nepsané dohody- existuje zde totiž dlouholetý „pakt“ mezi nejvýznamnějšími politickými stranami, jehož cílem je smést veškeré otázky týkající se imigrace ze stolu, především pak ve volebním období. Lze se odůvodněně domnívat, že tato „úmluva“ sloužila coby prostředek k ulehčení asimilačních procesů v rámci masivního poválečného imigračního programu z Evropy. Do začátku 70. let tato nepsaná dohoda představovala jakýsi štít hlavních politických stran před námitkami ze strany většinového elektorátu, neboť ty z multikulturní politiky profitovaly, sbíraly hlasy imigrantských komunit výměnou za udělování výhod jejich příslušníkům. Tento postup by se však býval stal dlouhodobě neudržitelným, pokud by se našlo dostatečné množství akademiků a politických komentátorů, již by neváhali hovořit mocným pravdu.

Namísto toho se rapidní transformace Austrálie prostřednictvím imigrace z třetího světa stala revolucí shora, v jejímž rámci exkluzivistické zpolitizované akademické kruhy spokojeně praktikovaly nevyrovnanou politiku, v níž kontrastovalo pošetilé nadržování jedněm s tichým opomenutím druhých. Politici vůdcové i běžní občané vzhlíželi k intelektuálům, od nichž očekávali patřičná fakta a analýzy, nezbytné pro učinění moudrých rozhodnutí. V technických záležitostech byla tato očekávání naplněna, nikoliv však s ohledem na populaci a diverzitu. Chybné přístupy nejsou doménou současné politické garnitury, neboť jejich původ můžeme vystopovat již před několika desetiletími, totéž se týká i selhání mozkového trustu národa. **Náprava musí zahrnovat konfrontaci intelektuální a ideologické zkorumpovanosti humanitních i sociálních věd pomocí znovuzavedení intelektuální diverzity a**

svobodného projevu, jakožto jediných prostředků znovuoobnovení otevřeného univerzitního školství a výuky.

Poznámky:

- 1) Sydney Morning Herald: **Migration can end worldwide poverty**, April 7 2010
- 2) Salter, F. K. (2008). „Evolutionary analyses of ethnic solidarity: An overview.“ *People and Place* 16(2): 15-25.
- 3) *Ad korupce a růst*: Mauro, P. (1995). „Corruption and growth.“ *Quarterly Journal of Economics* 110(3): 681—712.
Ad ekonomický růst: Alesina, A., R. Baqir, et al. (1999). „Public goods and ethnic divisions.“ *Quarterly Journal of Economics* 114(November): 1243—1284.
Easterly, W. and R. Levine (1997). „Africa’s growth tragedy: Policies and ethnic divisions.“ *Quarterly Journal of Economics* 112(November): 1203—1250.
Ad zahraniční pomoc: Masters, W. and M. McMillan (2004). *Ethnolinguistic diversity, government, and growth. Welfare, ethnicity, and altruism. New data and evolutionary theory.* F. K. Salter. London, Frank Cass: 123-147.
Souhrnný přehled viz: Salter, F. K. (2004). *Ethnic diversity, foreign aid, economic growth, social stability, and population policy: A perspective on W. Masters and M. McMillan’s findings. Welfare, ethnicity, and altruism. New data and evolutionary theory.* F. K. Salter. London, Frank Cass: 148-171.
- 4) McPherson, M., L. Smith-Lovin, et al. (2001). *Birds of a feather: Homophily in social networks.* *Annual Review of Sociology.* K. S. Cook and J. Hagan. Palo Alto, California, Annual Review. 27: 415-444.
- 5) Sanderson, S. and T. Vanhanen (2004). *Reconciling the differences between Sanderson’s and Vanhanen’s results. Welfare, ethnicity, and altruism. New data and evolutionary theory.* F. K. Salter. London, Frank Cass: 119-120.
- 6) Salter, F. K., Ed. (2002). *Risky transactions. Trust, kinship, and ethnicity.* Oxford and New York, Berghahn.
Salter, F. K., Ed. (2004). *Welfare, ethnicity, & altruism: New data & evolutionary theory.* London, Frank Cass.
- Leigh, A. (2006). „Trust, inequality and ethnic heterogeneity.“ *The Economic Record* 82(258): 268-280.
- Putnam, R. D. (2007). „E Pluribus Unum: Diversity and community in the twenty-first century. The 2006 Johan Skytte Prize lecture.“ *Scandinavian Political Studies* 30: 137-174.
- Healy, E. (2007). „Ethnic diversity and social cohesion in Melbourne.“ *People and Place* 15(4): 49-64.
- 7) Rummel, R. J. (1997). „Is collective violence correlated with social pluralism?“ *Journal of Peace Research* 34(3): 163—176.
- 8) Alesina, A. and E. Spolaore (2003). *The size of nations.* Cambridge, MA, MIT Press.
- 9) Cashdan, E. (2001). „Ethnocentrism and xenophobia: A cross-cultural study.“ *Current Anthropology* 42(5): 760 – 765.
- 10) MacDonald, K. (2001). „An integrative evolutionary perspective on ethnicity.“ *Politics and the Life Sciences* 20(1): 67-79.
- 11) Salter, F. K. (2002). „Estimating ethnic genetic interests: Is it adaptive to resist

replacement migration?" *Population and Environment* 24(2): 111—140.

12) Mill, J. S. (1960). Chapter XVI: On nationality. *Representative government. Three essays by John Stuart Mill.* J. S. Mill. London, Oxford University Press: 380—388, p. 381.

13) Ibid., p. 382.

14) The Australian: Open borders a well-meant road to chaos, April 10, 2010

15) Berg, C. (2010). „Open the borders.“ *Policy* 26(1): 3-7.

16) Borjas, G. J. (2004). „Increasing the supply of labor through immigration: Measuring the impact on native-born workers.“ *Center for Immigration Studies Backgrounder.* [<http://www.hks.harvard.edu/fs/gborjas/Papers/cis504.pdf>]

17) Connor, W. (1978). „A nation is a nation, is a state, is an ethnic group, is a . . .“ *Ethnic and Racial Studies* 1(4): 378-400.

18) Smith, A. D. (1986). *The ethnic origins of nations.* Oxford, Basil Blackwell.

19) Alesina, A. and R. Wacziarg (1998). *Little countries: Small but perfectly formed.* *The Economist*: 63-65.

20) Degler, C. (1991). *In search of human nature: The decline and revival of Darwinism in American social thought.* Oxford, Oxford University Press.

21) Blainey, G. (1984). *All for Australia.* North Ryde, Australia, Methuen Haynes.

22) Wilkinson, P. (2007). *The Howard legacy: Displacement of traditional Australia from the professional and managerial classes.* Essendon, Australia, Independent Australian Publishers.

23) Zevallos, Z. (2005). „„It's like we're their culture': Second-generation migrant women discuss Australian culture.“ *People and Place* 13(2): 41-49.

Článek byl převzat ze stránek Quadrant Online: *The Misguided Advocates of Open Borders*